

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/202/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244839
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1111244839.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: E. O., A.. XX.XX.XXXX, W. O. XX, W., zast. FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského 2, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, Imricha Karvaša 1, Bratislava, IČO: 30 844 789, o náhradu škody vo výške 21.264,74 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. januára 2018, č.k. 14C 209/2011-319, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a zamietol aj žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal zaplata sumy 21.264,74 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby vo veci samej odôvodnil právne čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ust. § 1, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a vecne tým, že nebola splnená ani jedna zákonná podmienka vyplývajúca z ust. § 3 ods. 1 písm. d) a § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. pre vyvodenie zodpovednosti za škodu žalobcu voči štátu. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 v spojení s § 262 C.s.p., a v konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca bol členom družstva **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKE INVEŠTÍCIE** (ďalej len „Družstvo“), a do Družstva vložil peňažné prostriedky s cieľom ich zhodnotenia. Vo svojej výpovedi uviedol, že sa zúčastňoval členských schôdzí, nikdy nepoberal z vkladu úroky a nevybral ani istinu. Tvrdil, že od Družstva nikdy nemal negatívnu informáciu. Po krachu Družstva kontaktoval vedenie spoločnosti, ale nebol tam ani jeden zodpovedný vedúci. Škoda uplatnená v spore zodpovedala finančným prostriedkom, ním vložených do Družstva formou členského vkladu. Z potvrdenia Družstva zo dňa 11.02.2011 vyplynulo, že žalobcovi ako majiteľovi členského podielu v Družstve č. 10712 nebola vyplatená suma v celkovej hodnote 21.721,74 eur z dôvodu výpadku likvidity. V konaní bolo preukázané, že na žalobcu boli vystavené zmenky na sumu 14.840 eur so splatnosťou 01.12.2010 a na sumu 6.088,10 eur so splatnosťou na videnie. Žalobca tvrdil, že k jeho škode v žalovanej výške došlo v dôsledku nedostatočného výkonu dohľadu Národnej banky Slovenska nad povinne dohliadanými subjektami. Súd prvej inštancie skonštatoval, že Okresný súd Bratislava I

uznesením sp. zn. 3K 95/2010 zo dňa 11.04.2011 vyhlásil na majetok Družstva konkurz, v ktorom si žalobca prihlásil svoju pohľadávku, a prihláškou si v konkurze uplatnil 6.088,10 eur a 15.176,64 eur. Uviedol, že konkurzné konanie stále prebieha a nie je doposiaľ skončené. Žalobca mal za to, že škoda mu vznikla nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska pri výkone dohľadu nad povinne dohliadanými subjektami finančného trhu, teda nad Družstvom, ktorého bol členom, a nad obchodníkom s cennými papiermi. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keď mal za to, že banka postupovala v súlade so zákonom č. 747/2004 Z.z. o dohľade a so zákonom č. 566/2001 Z.z., a jej konanie preto nemohlo mať bezprostredný a priamy vplyv na vznik škody žalobcu. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že investíciami vloženými do Družstva, ktoré tvorili vklady členov Družstva, mal právo disponovať výhradne obchodník s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s, na základe zmluvy o riadení portfólia, z ktorej vyplývali práva a povinnosti zmluvných strán uzatvorenej medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom. Skonštatoval, že zmluva bola ukončená výpoveďou obchodníka s cennými papiermi zo dňa 30.03.2010, a že Družstvo sa domáhalo svojich nárokov, vyplývajúcich zo zmluvy, voči obchodníkovi s cennými papiermi rôznymi žiadosťami a výzvami na zaplatenie dlžných súm, nie však súdnou cestou. Ustálil tiež, že Družstvo finančné prostriedky, ktoré získalo od svojich členov, neposkytovalo obchodníkovi s cennými papiermi na základe zmluvy, kde by bola špecifikovaná výška poskytnutej sumy, ale zamestnanci obchodníka s cennými papiermi priamo disponovali s peniazmi Družstva na základe udeleného súhlasu Družstva.

3. V odôvodnení ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že Úrad pre finančný trh schválil rozhodnutím zo dňa 21.03.2002 Družstvu Prospekt investície, pri ktorom Družstvo požiadalo o schválenie jeho dodatku dňa 16.04.2003. Úrad pre finančný trh Družstvo oboznámil o splnení podmienok pre schválenie tohto dodatku podľa § 127 ods. 4 v spojení s § 122 ods. 7 zák. č. 566/2001 Z.z. a zároveň Družstvo upozornil, že nie je povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených v Prospekte investície, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt, pretože úrad vykonáva dohľad na činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou družstva. Na základe schváleného Prospektu investície Úradom pre finančný trh č. UTF-002/2002/SPI zo dňa 21.03.2002 bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky 10 rokov. Prospekt investície bol informačným dokumentom, z obsahu ktorého získavali investori informácie pre ich investičné rozhodnutie. Zo Zmluvy o riadení portfólia zo dňa 02.06.2008 mal preukázané založenie zmluvného vzťahu medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s.. Podľa tejto zmluvy sa obchodník s cennými papiermi ako obhospodarovateľ zaviazal riadiť portfólio Družstva ako jeho klienta v súlade so schváleným Prospektom investície a jeho dodatkami, čo v sebe zahŕňalo hospodárenie s portfóliom klienta na základe rozhodnutia obhospodarovateľa, sledovanie a vyhodnocovanie spravovaného portfólia, obstarávanie predaja cenných papierov z portfólia klienta, uschovávanie a správu cenných papierov, optimalizáciu portfólia, poskytovanie konzultácií a finančných analýz. Obchodník s cennými papiermi sa zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia klienta vo výške 8 % ročne. Predmetnú zmluvu obchodník s cennými papiermi vypovedal listom zo dňa 30.03.2010 s účinnosťou od 01.05.2010. Následne Družstvo listom zo dňa 15.04.2010 požiadalo Národnú banku Slovenska o preskúmanie postupu spoločnosti CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s., nepodalo však voči obchodníkovi s cennými papiermi žalobu o náhradu škody na príslušný súd, ale žiadalo banku, aby situáciu riešila. Na základe zisteného skutkového stavu vyhodnotil, že Národná banka Slovenska ako aj jej právny predchodca Úrad pre finančný trh v súlade so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch postupovali správne vo vzťahu k Družstvu, ktoré bolo banke povinné predkladať polročné správy o svojom hospodárení, z obsahu ktorých nevyplyvali žiadne informácie o prípadnej zhoršenej finančnej situácii Družstva predovšetkým po tom, čo bolo dňa 24.08.2007 vedené rokovanie so štatutárom Družstva ako aj s ostatnými štatutármi dcérskych spoločností Družstva a Národnou bankou Slovenska. Obsah prerokovaných skutkových okolností o činnosti Družstva mal preukázaný zo zápisu z prerokovania problémov a nezrovnalostí v činnosti družstiev zo dňa 24.08.2007. Družstvo doručilo dňa 10.10.2007 Národnej banke Slovenska písomnú odpoveď, v ktorej uviedlo, že zo strany Družstva nedošlo k porušeniu zákona a Prospektu investície, a vyjadrilo sa k systému fungovania družstiev vzhľadom na ich investičnú stratégiu tak, že vtedajší stav zodpovedal dlhoročnej finančnej spolupráci medzi spoločnosťami CI HOLDINGU, a.s., jej dcérskymi spoločnosťami a družstvami. Podľa názoru Družstva by narušenie tohto systému mohlo týmto spoločnostiam spôsobiť značné škody ako aj náklady, keďže finančné vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami sú dlhodobými investičnými vzťahmi. Družstvu a jeho dcérskym spoločnostiam sa javilo ako problematické zabezpečiť do portfólia družstva iné investičné nástroje, ako tie, ktorých emitentmi

boli spoločnosti v rámci finančnej skupiny CI HOLDING, a.s.. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v tejto odpovedi bolo zdôraznené, že dlhodobé vysoké výnosy členov družstva boli zabezpečené najmä dobrou investičnou stratégiou, pričom bola vyslovená obava, že jej zmenou by mohlo prísť k ich ohrozeniu, resp. narušeniu dôveryhodnosti družstva, a tiež, že za vyše päťročné obdobie pôsobenia družstva na slovenskom finančnom trhu nebola evidovaná ani jedna sťažnosť zo strany členov družstva. Ustálil, že družstvo až listom, doručeným Národnej banke Slovenska dňa 15.04.2010, požiadalo banku o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, teda po tom, čo mu obchodník s cennými papiermi vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. Z obsahu listinných dôkazov mal za preukázané, že Národná banka Slovenska vykonala od 20.04.2010 do 06.05.2010 u obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste, a vyzvala listom zo dňa 20.04.2010 aj Družstvo, aby predĺžilo žiadosť o schválenie dodatku Prospektu investície tak, aby družstvo mohlo pokračovať v zhodnocovaní finančných prostriedkov, keďže banka zistila, že podstatná časť Prospektu investície bola neaktuálna. Skonštatoval, že Družstvo predložilo dňa 28.04.2010 banke žiadosť o schválenie dodatkov k Prospektu investície. Podaním žiadosti bolo začaté konanie, ktoré bolo prerušené rozhodnutím č. OPK-5664/1-2/2010 zo dňa 10.05.2010 na čas, kedy bolo Družstvo povinné odstrániť nedostatky žiadosti a žiadosť doplniť. Družstvo ani po opakovanom predĺžení lehoty na odstránenie väd žiadosti nedostatky žiadosti neodstránilo, v dôsledku čoho Národná banka Slovenska rozhodnutím č. OPK-5664/1-5/2010 zo dňa 26.08.2010 konanie vo veci žiadosti o schválenie dodatkov k Prospektu investície zastavila. Rozhodnutie bolo potvrdené Bankovou radou NBS rozhodnutím č. GUV-1744/2010 zo dňa 08.12.2010, právoplatným dňa 16.12.2010. Uviedol, že Národná banka Slovenska súbežne začala voči Družstvu konanie o uložení sankcie podľa ust. § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch za porušenie ustanovenia § 129 ods. 3 v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b) c) h) a ust. § 125c ods. 1 v spojení s ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch. Rozhodnutím ODT-10890-4/2010 zo dňa 30.05.2011, právoplatným dňa 18.07.2011 Družstvu zakázala predaj majetkových hodnôt, nezakázala však Družstvu vykonávať inú činnosť, keďže banka takéto kompetencie voči Družstvu ako podnikateľskému subjektu nemala. Poukázal tiež na to, že Národná banka Slovenska na základe získaných poznatkov o činnosti Družstva ako aj obchodníka s cennými papiermi podala dňa 27.07.2010 orgánom činným v trestnom konaní oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Podľa uznesenia Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii č. ČVS: F.-XXX/BPK-W.-XXXX zo dňa 16.11.2010 bolo dňa 10.08.2010 začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Tr. por. pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa ust. § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

4. Súd prvej inštancie po ustálení skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, zamietol žalobu predovšetkým z dôvodu, že žalobca nepreukázal jednu z troch podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu a to nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska, ako i z dôvodu, že žaloba bola podaná predčasne, keďže nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak poškodený nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný plniť. Vychádzal z toho, že žalobca bol v konaní povinný preukázať všetky tri podmienky vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska pri výkone dohľadu nad Družstvom, ktorého bol žalobca členom, a ktoré musia byť splnené kumulatívne bez ohľadu na zavinenie, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť.

5. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by banka vo vzťahu k Družstvu nesprávne postupovala, keď naopak vyhodnotil, že Národná banka Slovenska dohľad nad družstvom nezanedbala. Vysvetlil, že Družstvo bolo dohliadaným subjektom len v obmedzenom rozsahu (banka vykonávala len dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt) v súlade s ust. § 125 až 128 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch. V súlade s týmito ustanoveniami Úrad pre finančný trh schválil Družstvu Prospekt investície, pričom posudzoval len jeho úplnosť (§ 127 ods. 4 v spojení s § 125 ods. 7 cit. zákona), či obsahuje všetky údaje a vzájomný súlad predložených údajov a ich zrozumiteľnosť. Za pravdivosť údajov v Prospekte investície zodpovedali príslušné orgány Družstva. Poukázal na to, že nebolo v právomoci Národnej banky Slovenska schvaľovať zmluvu o riadení alebo správe portfólia. Prospekt investície mal podľa zákona obsahovať len zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyť výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, alebo realizáciu služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a) bodu 10 cit. zákona). Banka teda nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou družstva, pretože v takom prípade by došlo k prekročeniu jej kompetencií, a konala by v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a v rozpore s ustanoveniami zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom.

Národná banka Slovenska bola až od 01.06.2010 oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt, teda Družstvo, dodržiava schválený Prospekt investície. Dodal, že štát (Slovenská republika) nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má družstvo autonómne postavenie. V tejto súvislosti uviedol, že vnútorné vzťahy družstva sa spravovali v danom čase jeho stanovami a ustanoveniami Obchodného zákonníka. Mal za to, že žalobca ako člen družstva, teda podnikateľského subjektu, neinvestoval predmetné peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemal žiaden vplyv, ale naopak dôvodil, že členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolujú činnosť družstva v jeho orgánoch v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a stanov Družstva. Vyhodnotil, že žalobca v konaní nepreukázal, že počas členstva v Družstve realizoval svoje oprávnenia vyplývajúce mu z členstva tak, že by aktívne zasahoval do činnosti Družstva za účelom odvrátenia hroziacej škody pri zistení nedostatkov v činnosti štatutárnych zástupcov Družstva. Mal tiež za to, že žaloba bola podaná predčasne, nakoľko na majetok Družstva bol vyhlásený konkurz, a žalobca si do konkurzu svoju pohľadávku prihlásil, a preto mu škoda ešte nevznikla, pričom nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak poškodený nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný plniť. Predčasnosť žaloby videl tiež v tom, že žalobca ako bývalý člen Družstva, ktorý sa stal v dôsledku nevyplatených finančných prostriedkov Družstvom veriteľom družstva, si môže svoje nároky na náhradu škody uplatniť podľa ust. § 243a ods. 4 Obch. zák. za splnenia podmienok vzniku škody voči členom predstavenstva družstva alebo členom kontrolnej komisie podľa ustanovenia § 244 Obch. zák.. V tejto súvislosti poukázal na to, že Obchodný zákonník v § 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8 explicitne zakotvuje, že každý člen družstva je oprávnený v mene družstva podať žalobu o náhradu škody proti členovi predstavenstva z titulu jeho zodpovednosti voči družstvu za ním spôsobenú škodu, že každý veriteľ družstva môže vo svojom mene a na vlastný účet uplatniť nároky družstva na náhradu škody proti členom predstavenstva a tiež proti členom kontrolnej komisie, ak veriteľ družstva nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku družstva, a taktiež, že ak je na majetok družstva vyhlásený konkurz, nároky veriteľov družstva proti členom predstavenstva a tiež proti členom kontrolnej komisie družstva môže uplatňovať správca konkurznej podstaty družstva voči členom predstavenstva družstva, ktorí ak porušili svoje povinnosti pri výkone svojej funkcie sú zodpovední spoločne a nerozdielne za škodu, ktorú tým družstvu spôsobili. Mal za to, že existencia pohľadávky žalobcu na náhradu škody voči uvedeným subjektom vylučuje, aby sa žalobca domáhal náhrady škody voči štátu. Záverom poukázal tiež na to, že žalobca tvrdil, že mu škoda vznikla aj v príčinnej súvislosti so zanedbaním dohľadu zo strany banky nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi. Vyhodnotil, že prípadný nesprávny postup Národnej banky Slovenska vyplývajúci z dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi, ktorý mohol mať len teoreticky za následok vznik škody len na strane Družstva (aj to len v prípade ak by sa Družstvo voči obchodníkovi s cennými papiermi nedomohlo svojho nároku vyplývajúceho zo zmluvy s obchodníkom), je v posudzovanej veci irelevantný, pretože na strane žalobcu nedošlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom banky spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi.

6. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol aj návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie konštatujúc, že rozhodnutie Súdného dvora EÚ o žalobcom položených otázkach nie je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia vo veci samej. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 v spojení s § 262 C.s.p. a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal z dôvodu, že si náhradu trov konania neuplatnil.

7. Proti tomuto rozsudku v časti zamietnutia žaloby vo veci samej podal žalobca včas odvolanie, a žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť, a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu náhradu škody v žalovanej výške, alternatívne rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t.j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedol, že sa spoliehal, že nedôjde ku škode na jeho úkor, pretože vychádzal z garancie Národnej banky Slovenska ako orgánu dohľadu, a nemohol predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu žalovaného, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad Prospektom investície nedefinoval, a postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, kto sa na ňu z hľadiska stability a ochrany investície spoliehal. Argument Národnej banky Slovenska, že

upozornila Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, posúdil ako úplne irelevantný, nakoľko nemohol mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť, a nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že neexistuje príčinná súvislosť medzi jeho škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska, spočívajúcim v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z.z.. Za obzvlášť nepochopiteľný považoval záver súdu prvej inštancie, že sa mal viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady „právo patrí bdelym“, nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu, a nie v dôsledku toho, že nebol „bdelý“ s tým, že mu nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými mohol zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Argumentoval, že Národná banka Slovenska zanedbávala svoje povinnosti pri výkone dohľadu nad Družstvom aj obchodníkom s cennými papiermi minimálne od roku 2007. Poukázal na to, že jej povinnosťou podľa ust. § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ust. § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 01.05.2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska napriek tomu, že žalovaný v priebehu sporu tvrdil opak, a preto mala Národná banka Slovenska zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť ňou vydaných Družstvu (Prospekt investície, vydaný vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi s tým, že povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca koncipovaný tak široko, že má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov, teda aj jeho. Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C 206/2011 bolo výpoveďou svedka G. N. U., I., preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má Družstvo nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING a.s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka s cennými papiermi, z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od neho získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom, a Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po tomto vytknutí zo strany banky rozložené do troch zmienok vystavených spoločnosťou CI HOLDING a.s., CI Reality, s.r.o. a GLOBAL production s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING a.s., a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, G. D. Č.B., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Uviedol, že Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do subjektov prepojených s CI HOLDING a.s. a obchodníkom, a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch, ani po vydaní tohto rozhodnutia okrem udelenej pokuty vo výške 10.000 eur, nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch, a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi, alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka).

Zastával názor, že podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi, vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ním do Družstva vložených prostriedkov, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohol rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu mu banka svojim zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 04.03.2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva jej tolerovanie porušovania právnych predpisov obchodníkom i Družstvom minimálne od roku 2007 do roku 2011. Vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že Národná banka Slovenska rozhodnutím č. ODT-10890-4/2010 zo dňa 30.05.2011, právoplatným dňa 18.07.2011, zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investície s tým, že ustálila trvanie neaktuálnosti

Prospektu až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do Prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, keď ich neaktuálnosť siahala späť k 31.12.2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27.08.2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti, a údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené, boli neaktuálne minimálne od 01.10.2009, a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva, boli neaktuálne už k 31.12.2006, z čoho vyplýva, že Družstvo svojim konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31.12.2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy činnosť Družstva zakázala.

Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže uspokojenie svojej pohľadávky dosiahnuť v konkurznom konaní, a že existencia pohľadávky v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy. Mal za to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, resp. nesprávne vyhodnotil správu správcu konkurznej podstaty úpadcu - Družstva o stave konkurzu, z ktorej vyplýva, že aktuálny stav konkurzu objektívne vylučuje jeho možnosť ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu. Dôvodil, že existujúce konkurzné konanie nevylučuje možnosť veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku do konkurzu, podať žalobu o náhradu škody proti štátu, a nerobí žalobu predčasnou, pretože súd má povinnosť skúmať, či aktuálny stav konkurzu objektívne vylučuje jeho možnosť ako veriteľa uspokojiť sa v konkurznom konaní, a ak áno, v akom rozsahu, pričom nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo 4968/2009. Z uvedeného vyvodil, že súd prvej inštancie vzhľadom na zistený skutkový stav vec neposúdil po právnej stránke správne, a mal za to, že škoda na jeho strane v čase rozhodovania súdu existovala. Uviedol, že podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. nie je, aby poškodený preukázal bezúspešnosť vydania pohľadávky v konkurznom konaní, pretože cit. zákon nedefinuje takúto podmienku ako jednu z predpokladov tejto zodpovednosti.

8. Žalovaný navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, keď mal za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového a právneho stavu veci, riadne zabezpečil dôkazné listiny, a z iných súdnych konaní v skutkovo a právne identických veciach mal k dispozícii všetky pre vec podstatné a rozhodujúce písomné listinné dôkazy, a tiež 11 právoplatných rozhodnutí vydaných bankou, z ktorých je úradný postup Národnej banky Slovenska preukázaný. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu (pričom ani nešpecifikoval, na ktoré otázky nedostal odpoveď), keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky, nastolené stranou, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami, a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 241/07). Uviedol, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v spore a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobcu, a preto jeho tvrdenie, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti považuje za denegatio iustitiae, je účelové. Mal za to, že žalobca sa účelovo snaží dodatočne navrhovať vykonanie ďalších právne irelevantných dôkazov, ktoré iba oddiaľujú vydanie rozhodnutia vo veci, a zároveň sa snaží vyfabulovať fiktívnu existenciu údajného nesprávneho postupu banky a tiež fikciu, kedy sa tak stalo, pretože údajný nesprávny úradný postup nebol preukázaný a neexistuje. Poukázal na to, že žalobca nevyužil všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodal žiadny návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Ohľadom tvrdenia žalobcu v odvolaní, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, uviedol, že jej kompetencie pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi, a ich medze vyplývajú aj z Ústavy SR a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Zdôraznil, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou SR a platnými právnymi predpismi, nebola

nečinná, nespôsobilá žiadne prieskumy, a pri svojom postupe voči Družstvu a aj obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá, zakotvené ustanoveniami zákona o dohľade a zákona o cenných papieroch. Mal tiež za to, že ak bol žalobca neznalý právnych predpisov, mohol požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom. Muselo mu však byť známe, že s jeho investíciou je spojené aj riziko, a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

Ohľadom žalobcom v odvolaní tvrdeného zanedbania povinností banky pri dohľade nad Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi uviedol, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu. Poukázal na to, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch, teda až od 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície, a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohliadať, či Družstvo schválený Prospekt investície dodržiava. Uviedol, že povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01.01.2009, na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch v znení zák. č. 558/2008 Z.z., avšak počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt, nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt. Informácie a podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností. Poukázal na skutočnosť, že žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ust. § 129 ods. 1 písm. b) zákona o cenných papieroch, ktorá spočívala v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Uviedol, že za dodržiavanie Prospektu investície Družstva bolo aj voči členom družstva vždy zodpovedné predstavenstvo ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Poukázal na nepravdivé, klamlivé a zavádzajúce tvrdenia žalobcu v odvolaní s tým, že Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva, ale mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, a to, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané zákonom, a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ust. § 130 zákona o cenných papieroch, pričom tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdzovala a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s bývalými ustanoveniami § 129 a § 130 zákona o cenných papieroch, a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, pričom sa nedopustila žiadnych prieskumov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zák. č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj Ústavou SR.

Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo 4968/2009, na ktorý žalobca poukazoval tvrdiac, že jeho žaloba nebola podaná predčasne, uviedol, že tento primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu, a iba sekundárne a marginálne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, a z jeho odôvodnenia zároveň vyplýva, že akokoľvek inak nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v ust. § 3 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, a preto zodpovednosť štátu v prípade, ak existuje iný dlžník, je zodpovednosť subsidiárna a tiež objektívna, ktorej sa štát nemôže zbaviť, a preto musia byť najskôr využité všetky zákonné možnosti veriteľa voči iným dlžníkom, teda v tomto prípade voči Družstvu, a následne musia byť jednoznačne a nespochybniteľne preukázané všetky tri predpoklady tejto zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené súčasne. Zdôraznil, že žalobcovi doposiaľ nevznikla žiadna škoda, a nemožno ani odhadnúť, kedy a v akej výške mu v budúcnosti eventuálne škoda vznikne, pretože jej vznik a výška závisí od výsledku konkurzného konania na majetok úpadcu

(Družstva). Uviedol, že až následne, ak pohľadávka žalobcu voči Družstvu nebude uspokojená v rámci konkurzu, môže žalobcovi vzniknúť škoda. Mal potom za to, že v konaní nebola splnená ani podmienka preukázania vzniku samotnej škody. Ak žalobca v odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie nezohľadnil správu o stavu konkurzu, z ktorej by malo vyplývať, že aktuálny stav je taký, že objektívne vylučuje možnosť žalobcu uspokojiť sa z konkurzu, jeho tvrdenia považoval za iracionálne a nelogické. Poukázal na písomné vyjadrenie správca konkurznej podstaty Družstva, v ktorom správca uviedol, že hlavné zdroje príjmov, ktoré by mal získať, spočívajú v uplatnených nárokoch súdnou cestou, pričom správca vedie v záujme úpadcu cca 200 súdnych sporov, o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté. Z uvedeného považoval za zrejmé, že hodnota konkurznej podstaty sa ešte bude meniť. Zdôraznil tiež skutočnosť, že správca konkurznej podstaty konštatoval katastrofálny stav účtovníctva úpadcu, ktoré bolo vedené len do júla 2010, keď po tomto dátume sa v účtovníctve nenachádzajú žiadne účtovné záznamy, účtovné doklady sú v neporiadku, mnohé z nich chýbajú, a veľká časť finančných operácií úpadcu bola realizovaná v hotovosti bez riadneho zaznamenania v účtovníctve, pričom pohľadávky neboli popreté z dôvodu, že by boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom, a zároveň s tým spojenou nemožnosťou preveriť skutočnú existenciu pohľadávok. Zastával názor, že žalobcovi zatiaľ žiadna škoda nevznikla, keďže má voči Družstvu a jeho orgánom vymáhateľnú pohľadávku, a preto považoval záver súdu prvej inštancie o predčasnosti ním podanej žaloby za správny.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal náhrady škody v žalovanej výške, ktorú mu mala spôsobiť Národná banka Slovenska nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a náležite v súlade ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

12. V procesnom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil ani procesné pochybenia alebo vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol členom Družstva, toho času v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2011, č.k. 3K 95/2010-21, právoplatným dňa 05.05.2011, s nárokom na vyrovnací podiel v celkovej hodnote 21.721,74 eur, ktorý mu nebol vyplatený z dôvodu výpadku likvidity Družstva, pričom svoju pohľadávku v žalovanej výške si uplatnil voči Družstvu v konkurze. Konkurz na majetok Družstva nie je právoplatne skončený. Zaplataenia svojho nároku sa domáha v tomto konaní titulom škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska. Zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 02.06.2008 bola medzi Družstvom ako klientom a obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. v likvidácii, (ďalej „obchodník s cennými papiermi“), ako obhospodarovateľom uzavretá Zmluva o riadení portfólia podľa ust. § 43 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách, predmetom ktorej bol podľa článku I. bod 2 záväzok obchodníka s cennými papiermi hospodáriť s portfóliom Družstva, pravidelne sledovať a vyhodnocovať spravované portfólio, obstarávať predaj cenných papierov z portfólia, nákup cenných papierov a prvé nadobudnutie cenných papierov od emitenta do portfólia Družstva, v súlade so schválenými prospektami investície, uschovávať a spravovať cenné papiere, nachádzajúce sa v portfóliu Družstva, uskutočňovať optimalizáciu a taktické zmeny v portfóliu Družstva

a poskytovať mu konzultácie a finančné analýzy, pričom podľa Prílohy č. 2 k predmetnej zmluve sa obchodník s cennými papiermi zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia Družstva vo výške 8 % ročne. Medzi sporovými stranami nebolo sporným, že po výpovedi Zmluvy zo dňa 30.03.2010 zo strany obchodníka s cennými papiermi, Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. ODT-8305-5/2010, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 01.03.2011, č. GUV-274/2011, odobrila obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, a rozhodnutím č. ODT-10890-4/2010 zo dňa 30.05.2011 Národná banka Slovenska zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt podľa ust. § 144 ods. 4 písm. c) zák. č. 566/2001 Z.z. z dôvodu porušenia ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c), h) zák. č. 566/2001 Z.z. a ust. § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách. V posudzovanej veci sa žalobca žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu v sume 21.264,74 eur s príslušenstvom, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska, špecifikovanom v žalobe a jej doplnení, ktorý mal spočívať v tom, že Národná banka Slovenska oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investície Družstva, keď Družstvo porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b), c), h) a ust. § 125c ods. 1 v spojení s ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, a zasiahla až v máji 2011, kedy vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti zakázala Družstvu činnosť, hoci neaktuálnosť Prospektu investície bola už od 31.12.2006, ďalej v prijatí nedostatočných opatrení zo strany Národnej banky Slovenska po 24.08.2007, kedy pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia, má portfólio nedostatočne rozložené, t. j., že Družstvo malo všetky získané peňažné prostriedky investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom s cennými papiermi, pričom rizikovosť rozloženia portfólia je jedným z najdôležitejších ukazovateľov, ktoré Národná banka Slovenska pri výkone dohľadu sleduje a má sledovať, a tiež že Národná banka Slovenska prijala od 20.08.2008 do 04.03.2011, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o odobratií povolenia obchodníkovi, nedostatočné opatrenia, a zapríčinila, že žalobca nemohol rozpoznať riziko svojej investície už skôr, najmä po zisteniach, že obchodník s cennými papiermi poskytol Družstvu investičnú službu, ktorú mu poskytovať nemohol. V posudzovanej veci sa teda žalobca voči štátu domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody je ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

14. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, ktorý zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 9 bližšie vysvetľuje tak, že za nesprávny úradný postup je potrebné považovať aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu, môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a preto je potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, pričom otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o

skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala a existenciu príčinnej súvislosti zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je, alebo nie. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že škoda ako kategória občianskeho práva sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, teda všeobecným ekvivalentom, a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, teda poskytnutím predovšetkým peňazí. Skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá musí spočívať v zmenšení majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Podľa ustanovenia odseku 1 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nenastalom zväčšení (rozmnožení) majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí, nebyť škodnej udalosti. Poškodený je povinný vznik škody preukázať, v súdnom konaní ho preto zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla.

15. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. Nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup Národnej banky Slovenska v preskúmvanej veci bol nesprávny, je normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že banka tento postup nezachovala s tým, že v posudzovanej veci mal jej nesprávny úradný postup spočívať aj v tom, že oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investície Družstva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že námietka žalobcu, spočívajúca v tvrdení, že povinnosťou Národnej banky Slovenska bolo dohliadať na aktualizáciu Prospektu investície, neobstojí. V danom prípade nie je sporné, že Národná banka Slovenska bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Odvolací súd zdôrazňuje, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z.z. (novela zákona č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), teda až od 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície. Teda až od 01.06.2010 mohla Národná banka Slovenska dohliadať, či Družstvo dodržiava schválený Prospekt investície. Pokiaľ potom Družstvo od 31.12.2006 do 01.06.2010 zo zákona povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície nemalo, nemohla Národná banka Slovenska takúto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu skúmať, keďže Družstvo samo o sebe nebolo povinné Prospekt investície dodržiavať. Tiež povinnosť aktualizovať Prospekt investície v zmysle ust. § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 01.01.2009 na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. (novela zák. č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z.z.). Počas celej doby od vyhlásenia

verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investícií štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h) zák. č. 566/2001 Z.z.). Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu o povinnosti Národnej banky Slovenska v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt (teda ani Družstvu) žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napr. správcovských spoločností pre kolektívne investovanie. Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadnúť, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Národnej banky Slovenska. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Národnej banky Slovenska iba v prípade, ak by sa jej postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobcu, pričom takýto záver nemôže vychádzať z toho, ako postup banky vyhodnotil žalobca, ale musí vychádzať výlučne z toho, že Národnej banke Slovenska nemožno prisúdiť pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom zo zákona vyplývajú.

16. Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva, čiže riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu, a ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c) Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená, a žalobca si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musel byť vedomý, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť, čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi, s tým, že až do rozhodnutia Národnej banky Slovenska č. ODT-8305-5/2010 zo dňa 21.12.2010, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. GUV - 274/2011 zo dňa 01.03.2011, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Národnou bankou Slovenska, a činnosť Družstva, ktorého bol žalobca v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, keď ide o riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania. Zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobcovi, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie. Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva, ako sa mylne domnieva žalobca. Podľa platnej právnej úpravy mohla totiž kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ust. § 126 až § 130 zák. č. 566/2001 Z.z..

V tejto súvislosti treba poukázať i na to, že žalobca si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko, a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ust. § 129 ods. 1 písm. b) zák. č. 566/2001 Z.z. v znení platnom do 21.07.2013; ust. § 126 až § 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z.z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z.z. účinným dňa 22.07.2013). Ak si toho vedomý nebol, nemožno to pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o jeho argumentáciu, že o rozsahu dohľadu Národnej banky Slovenska nad činnosťou Družstva nemal vedomosť. Ako správne uviedol už súd prvej inštancie, žalobca ako člen družstva (t.j. podnikateľského subjektu) neinvestoval peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemal žiaden vplyv, ale práve naopak, členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolujú činnosť družstva a jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a stanov Družstva. Sám žalobca argumentoval tým, že peňažné prostriedky do Družstva vložil z dôvodu, že sa spoliehal na to, že Družstvo a aj obchodník s cennými papiermi sú subjekty, nad ktorými vykonáva dohľad Národná banka Slovenska, a že tak bude zabezpečené ich riadne fungovanie, a tým budú nielen ochránené jeho peňažné prostriedky, ale aj budú zhodnotené v garantovanej výške. Jeho spoľahnutie sa vychádzalo z toho, že Družstvo malo ako jednu z činností (zapísaných v predmete činnosti podľa výpisu z Obchodného registra) zhromažďovanie peňažných prostriedkov od svojich členov formou členských vkladov a vykonávania činností na uspokojovanie potrieb svojich členov,

spočívajúce v efektívnom zhodnotení vložených finančných prostriedkov. Žalobca vložil svoje finančné prostriedky do Družstva s plným vedomím toho, že vloženie finančných prostriedkov sa stal členom podnikateľského subjektu (Družstva), pričom s členstvom sú spojené určité práva a povinnosti, ktoré sa týkajú okrem iného aj hospodárenia a majetku družstva. Bol to práve samotný žalobca (jedná sa totiž o člena družstva a vzťah člena družstva k družstvu, a dodržiavanie stanovených povinností v tomto vzťahu ako prevenčnej povinnosti predchádzať škodám), ktorý zanedbal prevenčnú povinnosť uloženú mu Obchodným zákonníkom ako členovi družstva. V zmysle ust. § 415 Obč. zák. mal postupovať ako člen družstva v spolupráci s ďalšími členmi družstva s primeranou dávkou opatrnosti, ktorú bolo možné od neho spravodlivo požadovať, a zvážiť možnú mieru rizika. Mohol a mal sa presvedčiť ako člen družstva o skutočnostiach uvádzaných Družstvom, mal sa aktívne s dostatočnou starostlivosťou riadne a včas zaujímať o svoje práva (a ich výkon) voči Družstvu, nakoľko ich podcenením či zanedbaním sa aj sám pričínil o znehodnotenie alebo nevykonalnosť ním investovaných prostriedkov.

17. Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou žalobcu o nedostatočných opatreniach Národnej banky Slovenska na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, nakoľko odhládnuť od aktívneho prístupu Národnej banky Slovenska k obchodníkovi s cennými papiermi, preukázaného jej rozhodnutím č. OPK-9750/3/2007 zo dňa 08.01.2008, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16.596,96 eur (500.000,- Sk), kedy po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie Bankovou radou Národnej banky Slovenska, opätovne rozhodnutím č. OPK-9750-5/2007 zo dňa 20.08.2008 uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 9.958,18 eur (300.000,- Sk), a následne rozhodnutím č. ODT-8305-5/2010 zo dňa 21.12.2010, ktorým odobrала obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že žalobca sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia veci, keď takéto hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť v obsahu rozhodnutí banky, nakoľko nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

18. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že Národná banka Slovenska svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že postup Národnej banky Slovenska bol v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a preto pokiaľ Národná banka Slovenska zisťovala podmienky a predpoklady pre vydanie vyššie uvedených rozhodnutí, za týmto účelom nepochybne zhromažďovala podklady (dôkazy), hodnotila zistené skutočnosti, tieto právne posúdila, a iné opatrenia, ktoré od banky žalobkyňa očakávala a namietala ich nedostatočnosť, nemôžu byť na ujmu žalovanému. V daných prípadoch išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutí a prípadné nesprávnosti a vady pri tomto zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavujú práve v obsahu rozhodnutia, a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie, pričom žalobca v priebehu celého sporu pred súdom prvej inštancie vytykal len nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska. Pochybenia, či nedostatky spočívajúce v tom, že banka pred svojím rozhodnutím nesprávne (nedostatočne) vyhodnotila podmienky pre jeho vydanie, je možné posudzovať v rámci tzv. nezákonného rozhodnutia. Všetky uvedené rozhodnutia však boli vydané v súlade so zákonom, neboli zrušené a majú povahu tzv. zákonného rozhodnutia s tým, že žalobca tvrdí nesprávny úradný postup banky nepreukázal.

19. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorým mal byť nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska. Preto keď súd prvej inštancie žalobu žalobcu z tohto dôvodu zamietol, rozhodol správne.

20. Ak žalobca v odvolaní vyjadril svoj nesúhlas tým, že súd prvej inštancie považoval jeho žalobu za predčasne podanú po vyhodnotení, že nepreukázal vznik škody, a v tomto smere aj argumentoval,

dospel odvolací súd k záveru, že ani tieto jeho námietky nie sú dôvodné. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že žalobca bol členom Družstva, ktoré je v súčasnosti v konkurze, vyhlásenom uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2011, č.k. 3K 95/2010-21, právoplatným dňa 05.05.2011. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody, pretože nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky v žalovanej sume voči dlžníkovi, teda Družstvu, s ktorým bol v právnom vzťahu, a ktoré je vo vzťahu k nemu v pozícii dlžníka povinného vydať mu získaný prospech v podobe vyrovnacieho podielu. Nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči štátu môže byť v občianskom súdom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nedosiahne uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní, v ktorom si aj uplatnil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu. Je potom nepochybné, že mu škoda ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Existencia pohľadávky uplatnená v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou konkurzu. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci nie je daný ani ďalší predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody, a tým ani základný predpoklad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (analogicky rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo 199/2005 zo dňa 31.05.2006, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz 110/84, publikované pod č. 4/87 vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je stále použiteľné, resp. nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.02.2013). Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotil aj námietky žalobcu, rozporujúce záver súdu prvej inštancie o predčasnosti podanej žaloby, za nedôvodné.

21. S poukazom na vyššie uvedené a za stavu, keď súd prvej inštancie v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a sporovými stranami navrhnutých dôkazov, a keď žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal, a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, čo znamená, že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému, plne úspešnému v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).